

КАРАДЖАТА.

Не познавашъ ти Стефана, ако му говоришъ такива думи. Нараненъ съмъ, брате Иванчо; на нѣколко мѣста съмъ нараненъ; днеска е изтѣкла изъ мене три оки кръвъ.

Христовичъ.

Иди съ монятъ байрактаринъ да ти превѣже раните. Когато една рана са превѣзва отъ женска рѣка, то ти заживѣва по-скоро. Хайде вѣрви, и да ти оздравятъ като на кушле. Земи отъ Арса малко мехлемъ, защото това Велешко чедо си е понесло сичките сѣчива. Знае Арсо какво прави! Хайде вѣрви, дорде не са е захванала нова игра!

Стоянка хваща Караджата за рѣка и води го камъ воденицата; а другите хжшове лѣгатъ подъ дърветата да си починатъ. Въ това сжщо време Яснговъ и Христовичъ са разговарятъ тихо.

Яснговъ.

Не удаде ни са! Нека сега да са завзематъ пакъ други за тая работа! Може другите юнаци ще бждатъ по-щастливи отъ насъ. Нека и сичките други бжлгаре да направатъ толкова, колкото направихме ние, и нашето свѣто дѣло ще бжде свършено. Бѣше време, когато азъ мислѣхъ, че щомъ преминеме презъ Дунавътъ, то сичкиятъ народъ ще да възстане и ще да са придружи съ нашата четица. Разбиха са монте планове, строшиха са монте мечти! Нѣма надѣжда! Дѣ съ сега нашите храбри юнаци, на които ние полагахме такива голѣми надѣжди? — Лѣжатъ мъртви и изранени. А дѣ е Панаѣотъ? Дѣ е Тотѣо? — Тие казваха, че щатъ да минатъ слѣдъ пазе. Трѣба и тие да са намиратъ въ такова сжщо положение, въ каквото са намираме и ние.

Христовичъ.

Брате Димитре, бжди юнакъ и не отчайвай са. Засрами са отъ момчетата, засрами са отъ умрѣлите.